Р Е Ш Е Н И Е
№ 3329

гр. София, 19.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **IX КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,**
в публично заседание на 25.04.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Полина Якимова
ЧЛЕНОВЕ: Антоанета Аргирова
Диляна Николова

при участието на секретаря Красимира Савова и при участието на прокурора Ст. Димитров, като разгледа дело номер **2883** по описа за **2014** година докладвано от съдия Полина Якимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

С решение от 04.02.2014 г., постановено по н а х дело № 22182/ 2013 г. от Софийски районен съд, НО, 11 състав е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-755/ 28.11.2013 г., издадено от заместник председателя на Комисията за финансов надзор (КФН), ръководещ управление "Осигурителен надзор", с което на [фирма] („ПОД-БЪДЕЩЕ“) АД на основание чл. 351, ал. 2 от Кодекса за социално осигуряване (КСО) е наложено административно наказание „имуществена санкция” в размер на 10 000 лева за нарушение на чл. 121г, ал. 2 от КСО.

Постъпила е касационна жалба от санкционираното лице, в която са въведени оплаквания, че решението е постановено в нарушение на закона – касационно основание по чл. 348, ал. 1, т.1 вр. ал. 2 НПК вр. чл. 63 ЗАНН. Отрича се основателността на извода на СРС съд за липса на нарушение на чл. 34, ал. 1 ЗАНН. Подателят й настоява, че не е налице ползване на заем по смисъла на чл. 121г, ал. 2 от КСО, тъй като не е надхвърлян кредитния лимит от 2000 лева и не е начислявана лихва на дружеството. Наведена е и аргументация за маловажност на нарушението по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Искането до съда е да отмени решението и наказателното постановление.

В съдебно заседание касаторът се представлява от юрк. Н., която поддържа жалбата на посочените в нея основания.

Ответникът, чрез юрк. С., отрича основателността й с аргументация, развита в

писмено становище.
Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за правилност на обжалвания съдебен акт.
Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществените процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.
За да потвърди НП, СРС е приел за установено от фактическа страна, че в периода от 29.10.2012 г. до 19.08.2013 г. [фирма] ползвало заем, в размер общо на 7447,46 лева, чрез използване на международна бизнес кредитна карта по сключен с [фирма] Рамков договор за издаване и обслужване на международни бизнес кредитни карти № 411712100091108/ 16.07.2012 г. Предмет на сключения договор било предоставянето на кредитен лимит, в размер на 2000 лева. При проверката, извършена на 05.09.2013 г. било установено, че за периода 29.10.2012 г. до 19.08.2013 г., многократно са ползвани заемни средства в общ размер на 7447,46 лв. За констатираното нарушение св. Д. съставил АУАН № Р-06-1294/ 04.11.2013, въз основа на който е издадено процесното НП. Тази фактическа обстановка е възприета след анализ и преценка на събраните по делото доказателства – показанията на Д., събрани в хода на съдебното следствие, както и писмени доказателства, приобщени по реда на чл.283 от НПК, вр. чл.84 от ЗАНН. Софийски районен съд не е допуснал съществено процесуално нарушение, свързано с процеса на събиране на доказателствените материали по делото. Обосновал е извод, че нарушението е формално и е довършено с усвояване на средствата по заем за цели, различни от инвестиране в дълготрайни материални активи. Приел е, че нарушението не представлява маловажен случай по смисъла на чл. 28 от ЗАНН и е потвърдил наказателното постановление.
Решението е правилно.
Разпоредбата на чл. 121г, ал. 2 от КСО ограничава пенсионноосигурителните дружества да ползват заеми до стойността от 10 на сто от собствения капитал (капиталовата база) на дружеството, ако заемът е за придобиване на дълготрайни материални активи, които са пряко необходими за извършване на дейността на дружеството, и е за срок не по-дълъг от 3 месеца. В случая от хронологичните ведомости на сметка 151 „Получени краткосрочни заеми“ е установено, че от 29.10.2012 г. до 19.08.2013 г. многократно са ползвани заемни средства в размер общо на 7 447,46 лв., с които не са закупувани дълготрайни материални активи. Санкционната разпоредба на чл. 351, ал. 2 от КСО, въз основа на която е наложено наказанието е обща и предвижда имуществена санкция в размер от 10 000 лв до 50000 лв за юридическите лица, извършили съответното нарушение на разпоредбите на Част втора или Част втора „а”.
Неоснователен е доводът за съставяне на АУАН след изтичане на сроковете по чл. 34 ЗАНН. Нарушението е установено след извършване проверка съгласно Заповед № 244/ 22.08.2013 г. на заместник – председател на КФН, ръководещ управление „Осигурителен надзор“. Именно от тази дата в конкретния случай започва да тече срокът по чл. 34 ЗАНН за съставяне на АУАН. В случая той е съставен в тримесечния срок по чл. 34, ал. 1 ЗАНН, а НП – в шестмесечния срок по чл. 34, ал. 3 ЗАНН , т.е в

съответствие с процесуалните правила.
Доводите за липса на нарушение предвид обстоятелството, че не е начислявана лихва при ползване на кредитната карта и по този начин откритата сметка е изпълнявала функцията на обикновена разплащателна сметка, са неоснователни. Видно от чл. 14, чл. 15 и чл. 16 на рамковия договор, страните са уговорили начисляването на лихва и условията, при които заемателят изпада в забава. Именно акцесорното задължеине за лихва обуславя възмездния характер на спорното съглашетние, а целта е конститутивен елемент от договора за банков кредит. Хипотезата на чл. 121г, ал. 2 от КСО изрично разпорежда, че пенсионноосигурителното дружество може да ползва заем единствено с цел придобиване на дълготрайни материални активи, която разпоредба не е изпълнена.
Неоснователно е и твърдението, че разглежданият случай е маловажен. Неизпълнението на задължението разкрива реална обществена опасност с оглед характера на засегнатите обществени отношения, свързани с гарантиране и управление на средствата на застрахованите лица.
Като е приел, че е налице неизпълнение на посоченото задължение, което представлява основание по чл. 351, ал.2 КСО за ангажиране административнонаказателната отговорност на [фирма], СРС е приложил материалния закон правилно.
Воден от изложеното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 от АПК, вл.чл. 63, ал.1, изр. второ от ЗАНН, Административен съд София - град, IX касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 04.02.2014 г. по н а х дело № 22182/ 2013 г. на Софийски районен съд, НО, 11 състав.
Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ: ЧЛЕНОВЕ: